

ELISE KOVA

ČARODĚJKA
Dědictví mrazu

FRAGMENT

Čarodějka Dědictví mrazu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova

Čarodějka - Dědictví mrazu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČARODĚJKA

Dědictví mrazu

ELISE KOVA

FRAGMENT

Originally published in the English language under the title *An Heir of Frost*
Copyright © 2024 by Elise Kova. All rights reserved.
Cover Illustration © 2024 by Elise Kova. Used with permission. All rights reserved.
Cover Illustration designed by Polar Engine Studio
Translation © Pavla Kubešová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7664-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7677-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7678-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7665-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Těm, kteří našli svůj domov

HLAVNÍ KONTINENT

PŮLMĚSÍČNÍ KONTINENT

BARIÉROVÉ OSTROVY

ZÁPADNÍ
MHASHAN

GRAYSTON

QUI

NORIN

XIA

LAU

SILME

ORE

ANTO

PRŮSMYK

SORICIUM

JEZERO
IO

SEVERNÍ
SHALDAN

ALDA

POHEAT

DAMACIUM

KRÍŽOVATKY

YON

DOLARIAN

EFER

VARGA

BALLAST

OFOK

WARICH

RISEN

VENMIR

MERU

CARSOVIA

LUTH

FRANFURT

REPUBLIKA
QWINT

V dále hořelo město Warich. Od chvíle, co unikli smrti a chaosu a pluli po řece, která protínala Meru, se oheň ještě víc rozhořel. Pilíře dávaly všem na odiv svou strašlivou moc a vysílaly zprávu, která otřese samotnými základy pěti království na dlouhá léta.

Eira se ale nesoustředila na krveprolití, od něhož se vzdalovali. Ani na to, že loď, na které uprchla se svými přáteli, plula opačným směrem, než kam měli původně namířeno. Ani na nesčetné bolesti, které se začaly ozývat po jejich zběsilém útěku z kolosea.

Na ničem z toho nezáleželo.

Celý svět se zhustil do jedné jediné vteřiny a zmenšil se na ženu stojící před ní.

Byla přibližně stejně vysoká jako Eira a také stejně štíhlá. Na ramena jí spadaly vlasy jemné jako měsíční paprsky a téměř stejného platinového odstínu, dokonale rovné a poletující i v tom nejslabším vánku, jako by byla nějaký nadpozemský přízrak. Přimhouřila oči barvy ledu v hlubokých horách, naklonila hlavu a shlédla na ni.

„Zdravím, Eiro.“

Eira dokázala jen zachraptět. Několikrát otevřela a zavřela ústa, ale nevyšla z nich žádná slova. Její mysl byla prázdná – místo, kde předtím sídlily všechny myšlenky, bylo najednou pusté.

Musela to být nějaká halucinace vyvolaná dnem, který jednoduše nechtěl skončit. Její rodina možná právě zemřela. Vůdci její říše pravděpodobně zahynuli v ohnivě smršti. Cullen, který se ji snažil zachránit, utrpěl bodné zranění. Všechno, co znala, se kolem ní hroutilo. *To nemohla být pravda.*

„Copak předtím, než zemřeš, nic neřekneš?“ Ženě se po obličejí rozlil nepatrný úšklebek, který jí do tváří vryl tenké vrásky, jako by ten výraz samolibé sebejistoty opakovala už tolikrát, až se jí navždy vepsal do doby.

„Vy – vy jste...“

Žena nepatrně přesunula pohled a podívala se za Eiřino rameno. Eira úplně zapoměla, že hned za ní stojí u kormidla Ducot. „Všichni vřdycky tak blábolí, co?“

Ať Ducot zareagoval jakkoli, neprojevil se slovně, takže Eira nic z jeho reakce nezachytila.

„Vy jste Adela,“ zašeptala, když se jí konečně podařilo dát dohromady myšlenky.

„Ano.“ Adela si přehodila hůl v dlani. Byla z ledu, stejně jako její pravá ruka a levá noha, soudě podle ledové boty, která jí vyčnívala z nohavice. „Já vím, kdo jsem. Skutečnou otázkou tady ale je, jestli víš, kdo jsi ty?“

Než Eira stačila odpovědět, Adela se pohnula. Nebyl to náhlý ani rychlý pohyb. Prakticky jen přešla palubu, aby překlenula vzdálenost, která je dělila. A Eira se nepokusila utéct. Jen... sledovala, jak se k ní blíží ta smrtelně nebezpečná žena, která v jejích snech dosud figurovala jako pouhý nejasný stín.

Adela se zastavila na krok od ní. Natáhla ruku z ledu, uchopila Eiru za bradu a otočila jí hlavu doleva a doprava. Eira si vzpomněla, že přesně takhle obchodníci na trhu v Opariu prohlíželi dobytek čerstvě vyložený z lodí. Ale snová podivnost té situace způsobila, že jí to dovolila.

Zatímco Adela prováděla prohlídku, Eira dělala totéž. Jejich vlasy měly podobný odstín. Eira je měla možná o něco zlatavější, ale Adelin stříbřitý odstín mohl být způsobený věkem nebo měsíčním světlem. Nos měly odlišný. Eira ho měla na konci mírně zaoblený, zatímco Adelin byl úzký a špičatý. Ale jejich oči...

Bylo to jako dívat se do zrcadla.

Část jejího já, která už měsíce hledala odpověď, se pokusila vyrazit vpřed. Byla Adelina magie stejná jako ta její? Eira chtěla použít svou magii, ale zapomněla, že už ji nemá. Duch její bývalé moci jí poskytoval iluzi magických impulzů, o kterých věděla, že by tam měly být. Ale nebyly to skutečné pocity.

Její magie byla pryč. Obětovala ji, když se pokusila zničit Ulvartha uzavřením jeho magické dráhy. Moc to nepomohlo. Zosnoval pád královské rodiny tak důkladně, že k tomu svou moc ani nepotřeboval.

Chlad z Adeliných rukou konečně pronikl až ke kostem její čelisti. Eira měla co dělat, aby se jí neroztřáslы rty. Její vlastní magie, která by měla ten chlad odrážet, tam nebyla.

Adela ji pustila, ustoupila stranou a obešla ji. „Řekl jsi, že je vodomějka.“

„Řekl,“ odpověděl Ducot.

„Ona se třese.“ Adelin hlas, který Eira slyšela zezadu, způsobil, že jí po zádech přeběhl mráz.

„Takhle na lidi působíš.“ Ducot mluvil stejným tónem, jako když podával hlášení u Stínového dvora. Pracoval s Adelou – *pro* ni. Celou dobu, co byl u dvora... Všechno, na co se Eiry ohledně Adely ptal, všechno, co mu Eira vyprávěla o své minulosti, o svých obavách...

Palčivá zrada bylo to jediné, co proniklo mrazivým chladem kolem Adely a zostřilo Eiřiny smysly natolik, aby se vrátila do přítomnosti. Zamrkala, jako by se probouzela ze snu. Před ní se rozprostírala prázdná paluba.

„Kde jsou moji přátelé?“

„Měla by ses starat víc o sebe než o ně.“ Adela přestala kolem Eiry kroužit jako žralok a zastavila se před ní.

„Co jste s nimi udělala?“

Pirátská královna se jen usmála tím stejným zlomyslným a nic dobrého nevěstícím úsměvem. Dávala jím najevo svou nadřazenost, jako by Eira byla nová hračka, se kterou si může hrát.

Eira se nehodlala dostat ze hry jednoho šílence do další... i kdyby žena, která pohybovala figurkami na nové šachovnici, byla její matka. Přes rameno se ohlédla na Ducota. Vedle něho teď stál další muž. Ducotovo místo zaujal drakon a převzal od slepého muže kormidlo. Ducot ustoupil, posadil se a opřel se o zábradlí, nepochybně aby popadl dech po námaze, kterou musel vynaložit, aby bez ustání vnímal vodu kolem nich.

„Jsou to i tvoji přátelé,“ sykla na něho Eira. „Nebo to byla taky lež?“

„Uklidni se,“ poznamenal Ducot suše. V jeho hlase se neskrývala žádná zášť, zněl jako jindy. I když Eira považovala jeho jednání za zradu, on zjevně neměl pocit, že by se mezi nimi něco změnilo. „Jsou v pořádku. Jen spí.“

„Kde?“

„Kde asi? V podpalubí,“ odpověděla Adela a přitáhla Eiřinu pozornost zpátky k sobě. „Neubližím jim, pokud k tomu nebudu mít důvod. Nevyřízené účty mám jen s tebou, Eiro Landanová.“

„Proč?“ Eira ignorovala podivný, mrazivý pocit, který jí přeběhl po pažích, když Adela vyslovila její jméno.

„Chtěla jsem vidět ženu, která se za mě vydává.“

„Vydává? Nikdy jsem...“

„Slyšela jsem zvěsti, které se šíří jako požár. Někdo dokonce tvrdí, že opět, znovuzrozená, kráčím po Meru.“ Přehodila si vlasy přes rameno. „Musím přiznat, že mi další a další historky, které si o mně vymýšlejí, velice lichotí.“ Její pýcha se vrátila v plné síle. Prsty si rychle poklepávala po bradě. „Ale když se ty zvěsti týkají i *tebe*, zas až takovou radost z nich nemám.“

„Já jsem žádné zvěsti nešířila ani nepodporovala,“ bránila se Eira pevným hlasem. „Vlastně by mi mnohem víc vyhovovalo, kdyby vůbec nevznikly.“

Takhle si setkání s Adelou vůbec nepředstavovala. Ne že by o něm měla před tímto okamžikem nějakou jasnou představu. Pirátská královna byla legenda. Hrdinka děsivých příběhů, které lidé vyprávěli dětem, aby je přiměli k poslušnosti. Eira ji nikdy nepovažovala za skutečnou postavu, i přesto, že mluvila s lidmi, kteří se s ní setkali.

Ale kdyby měla být upřímná... jedna její část možná doufala, že jejich setkání bude aspoň trochu jiné. Možná vřelejší? Chtít ale něco takového po královně pirátů, známé ledovými loděmi a mrazivým pohledem, bylo příliš troufalé přání.

„Ted' mě urážíš tvrzením, že je ti naše spojení proti srsti?“ zeptala se Adela, ačkoli vůbec nevypadala uraženě. „Myslíš si, že nevím, jakou moc má moje jméno? Jaký strach vyvolává v lidských srdcích?“

„Jsem přesvědčená, že moc dobře víte, jakou hrůzu vaše jméno vzbuzuje, a já to vím také. Vyrostla jsem v Opariu. Až na to, že já jsem o takovou pověst nikdy nestála.“ Ukázala za sebe, kde dosud seděl Ducot. „Zeptejte se jeho. Já jsem ty zvěsti nikdy neroztrubovala.“

„Ducot mě dobře informoval.“

Když tu ted' Adela byla – když ji sledovala –, znamenalo to, že si pro Eiru konečně přišla, ne? Proč by jinak posílala Ducota, aby se držel v její blízkosti? Proč by na ni tak pečlivě dohlížela, kdyby ji nechtěla zachránit před Pilíři?

V myšlenkách se jí mísily všechny možnosti, naděje a obavy slité dohromady. Každá z nich se zdála nemožnější než ta předchozí, což ještě umocňovalo bizarnost celé situace.

„Pokud mě sledujete, pak byste měla vědět –“

„Chci vědět, co tě přivedlo k myšlence, že ti to projde.“ Ženin výraz se změnil. Zdrženlivý, zlomyslný úsměv, který měla předtím na tváři, ustoupil něčemu mnohem, mnohem zlověstnějším. „I když jsi ty po-
mluvy nešířila, umožnila jsi je tím, že jsi napodobovala mou magii.“

„Já... přiznávám, že jsem používala vaši magii. Ale –“

Na rozdíl od toho, jak se před chvílí přesunula blíž k Eíře pomalým tempem, se nyní Adela pohybovala rychle a s vražedným úmyslem. Zvedla hůl do vzduchu a proměnila ji v mrazivý rapír, který se zastavil těsně pod Eirinou bradou. Použila tu zbraň čistě na efekt. Eira moc dobře věděla, že Adele stačí jediný pohled, aby svou magií způsobila smrt. Od chvíle, kdy se podívala Adele do očí, byla ve smrtelném nebezpečí.

„Řekni mi, kdo je tvůj člověk uvnitř, a možná tě nechám naživu.“

„Prosím?“

„Na někoho tak mladého máš překvapivé zdroje, to musím uznat.“ V očích pirátské královny se zablesklo něco, co vypadalo jako hrdost. „Za jiných okolností bych možná byla pyšná, že se ti podařilo proniknout do mých řad natolik, aby ses naučila mou magii. Možná bych tě dokonce požádala, aby ses přidala k mé posádce.“

Eíře ucítila v dlaních vyčerpání, které ji táhlo dolů a nutilo ji svést ramena. Tahle žena... mohla být její matka. A ona ji dokázala zklamat během několika minut po jejich setkání. Z pootevřených úst jí vyšel smích, který zněl téměř jako štěkot.

Adela zůstala připravená k útoku, rapír v její ruce se ani nepohnul. Ale když si všimla zvláštního posunu v Eirině chování, přimhouřila oči.

„Nemám nikoho ‚uvnitř‘. To vy jste mě naučila, jak používat vaši magii.“

„Prosím?“

„Mám vaše deníky.“

Adela se zarazila a odklonila rapír od Eiřina krku. Její výraz se uvolnil a objevilo se v něm něco, o čem Eira usoudila, že by mohlo být uznání.

„Ty je *máš*?“ vydechla. Ne *měla*. Eira svá slova zvolila záměrně.

Když už se rapír nenacházel tak blízko její brady, Eira přikývla. „Tedy... měla jsem je. Nechala jsem je tam.“ Ukázala na Warichu.

Adela rapír úplně sklonila. Vzápětí se z něj opět stala hůl, která jako by vyrůstala z dlaně její ledové ruky. „Otočte loď. Vracíme se do Warichu. A rovnou tam můžeme vyložit zbytek nákladu.“

Jakmile Adela vydala rozkaz, loď se prudce otočila. Eira si všimla, že další loď plující poblíž udělala totéž. Zajímalo ji, kolik z těch malých člunů plavících se proti proudu spadalo pod Adelinu kontrolu.

„Eiro, pojď se mnou,“ přikázala Adela a zamířila k přídi člunu. Eira ji omámeně následovala. „Chtěla jsem tě zabít za to, že jsi použila mé jméno, ale –“

„Vy byste zabila vlastní dceru?“ vyhrkla Eira. Takhle to téma rozhodně nadhodit nechtěla, ale zatím podle jejích představ nešlo vůbec nic.

Adela ztuhla. Pomalu otočila tvář k Eiře. Čelo měla zkrabatěné zmatkem, ale oči jí svítily krutým pobavením. Tiše si odfrkla a Eiře to připomnělo každý výsměch, kterého se jí v životě dostalo.

„Moje... *dcera*?“ zopakovala Adela.

„Ano, já –“

„Ty jsi ale hloupá. Já nemám děti.“

Já nemám děti.
Noc se kolem ní hroutila. Hvězdy mizely z tmavnoucí oblohy. Okraje jejího vidění černaly a v uších jí zvonilo. Eira viděla jen doutnající město v dálce. Rozzlobenou skvrnu na okraji obzoru. Jako by se svět kolem ní kácel...

Nemám děti.

Rozzlobené plameny uvnitř ní vydávaly takový chlad, jaký Eira nikdy předtím necítila. Zhasla poslední jiskřička naděje, že najde něco – nějaký smysl, účel nebo vysvětlení pro prázdnotu, která se v ní otevřela po zjištění, že její minulost je velká neznámá. Zůstal jen pach kouře a naprostá tma, jaká panovala v jámě. Studená jako jezero, v němž zahynul Marcus. Propast v jejím nitru, která vznikla po odhalení jejích rodičů, se ještě víc prohloubila. Vtahovala ji do sebe. A Eira už tušila, že se nikdy nezaplní.

„Víte to jistě?“ snažila se zoufale tu slaboučkou jiskřičku naděje znovu zažehnout.

Adela na ni nevěřicně zírala. „Myslím, že kdybych otěhotněla a porodila dítě, určitě bych o tom věděla.“

Byla to hloupá otázka. Samozřejmě, že Adela věděla, jestli porodila. Ale pokud Eira nebyla Adelina dcera, pak čím? Kdo ji jako miminko nechal na prahu domu jejích rodičů s Adelinou značkou? Odkud pocházela její magie a proč se tolik podobala té Adelině?

I když, magie všech vodomějů byla podobná. Možná, že jejich překrývající se talenty nic neznamenal. Možná, že poté, co Eira náhodou našla Adeliny deníky, v tom jen začala hledat smysl, který ve skutečnosti nikdy neexistoval.

„Nikdy bych neohrozila sebe ani svůj odkaz dítětem,“ dodala Adela chladně, jako by pro ni pouhá myšlenka na dítě byla zcela nepřijatelná.

Vyřkla ten dodatek proto, že to byla pravda? Nebo proto, aby dala najevo svou krutost? Anebo... možná, že Adela lhala. Mohl to být její způsob, jak naznačit, že Eira je ve skutečnosti její dcera, ale že pirátská královna si nemůže dovolit říct to nahlas.

V Eiríně mysli vířily otázky a nejistoty a stahovaly ji stále hlouběji do propasti, kterou si sama vytvořila. Adela její zmatek buď nevnímala, nebo jí byl ukradený.

„Jsem ráda, že jsme si to vyjasnily,“ podotkla totiž a se smíchem připojila: „Moje *dítě*, to určitě.“ I když měla Eira celé tělo studené, nebyla otupělá. Aspoň prozatím ne. A ta slova ji bodala. „Jak jsem říkala, měla jsem v plánu zabít tě. Ale můžeš svůj život vykoupit – aspoň jeho kousek –, pokud se vynasnažíš být mi užitečná.“

„Já mám život docela ráda.“ Eira hýbala ústy a tvořila slova, která dokonce, jakoby zázrakem, dávala smysl. Ale měla pocit, jako by je vyslovoval někdo jiný. Její mysl byla někde daleko. Události toho dne ji vytrhly z těla. Váhy se vychýlily z rovnováhy a všeho bylo najednou až příliš.

„To většina lidí.“ Adela samolibě přešlápla z nohy na nohu. Eira měla pocit, že je to taktika, kterou Adela použila už mnohokrát. Ale tentokrát

Eira neměla sílu bojovat proti někomu, kdo ji tak očividně využíval a manipuloval s ní. Vlastně jí to už bylo jedno.

Možná, že ji to netrápilo právě *proto*, že to bylo tak očividné, na rozdíl od lidí kolem ní, kteří se jí znovu a znovu snažili lhát a podvádět ji. Nebo na tom už prostě nezáleželo. Její rodiče. Její strýc. Vi a Taavin... Její přátelé...

Chytila se zábradlí na přídi a klesla na kolena, aby nespadla do řeky. Cítila tíhu celého světa na svých ramenou a hroutila se pod jejím nápo-rem. Všechno bylo ztracené. Oči ji pálily.

„Vážně se tak snadno sesypeš?“ Adela se nad Eirinou bolestí ušklíbala. „Jak mohl vůbec někdo věřit, že jsi znovuzrozená já?“

Eira se nebránila. Jen sklonila hlavu mezi paže a nechala stékat slzy na zakrvácená kolena a kalhoty, které dosud pokrýval prach a kouř z arény. Byla nesmírně unavená. Měla pocit, že i kdyby spala tisíc let, stejně by se probudila vyčerpaná.

„Pusťte moje přátele z lodi,“ promluvila slabým, zlomeným hlasem a podívala se na Adelu, která se tyčila nad ní. „Až připlujeme do Warichu, nechte je jít.“ Loď plula rychlým tempem, takže by měli být brzy zpátky ve městě. „Jak jste řekla, chcete si to vyřídit jen se mnou, ne s nimi. Neměla byste je tu držet.“

Adela chvíli zamyšleně bubnovala prsty o zábradlí a pak se naklonila dopředu. „Co tě vede k myšlence, že bych někdy udělala něco tak čestného?“

„Nic,“ přiznala Eira.

„Než budeš klást směšné požadavky, uvědom si, s kým máš co do činění.“ Adela se napřímila, přešla palubu a začala udílet posádce pokyny, kde mají zakotvit a co se bude dít. Zapulzovala magie. Z jejich lodi na jinou přeletěl pták a tam se proměnil zpátky v člověka.

Eira se nehýbala. Dál klečela na palubě a s pažemi bezvládně visícími podél těla apaticky zírala před sebe.

Věděla, že by měla poslouchat a snažit se zachytit nějaké užitečné informace, ale v uších jí jen zvonilo. Musela vymyslet plán... objevit nějaký směr. Musela se aspoň pokusit najít své přátele a ujistit se, že jsou v pořádku. Ale v hlavě už slyšela, co by řekla Adela: „*Proč si myslíš, že tě k nim pustím?*“ Eira zavřela oči, z nichž dál proudily slzy. Schovala tvář do dlaní.

Byla to její vina. Řekla Deneye, aby poslala rytíře zpátky do Risenu. Dovolila svému strýci, aby šel za královskou rodinou, a ne za jejími rodiči. Studovala Adeliny deníky, i když ji všichni varovali před nebezpečím, včetně Alyss na samém začátku toho všeho.

Každá nešťastná událost se dala vysledovat až k rozhodnutí, které učinila ona.

Loď se zastavila u břehu řeky nedaleko Warichu. Podél vody vedla do města polní cesta. Eira za sebou uslyšela hluk, ale zůstala strnule klečet na místě.

„No tak, vstaň.“ Ducot ji chytil za paži a snažil se ji zvednout.

„Nesahej na mě.“ Eira se mu vyškubla ze sevření a vztekla se na něho podívala. Ducotův výraz byl tvrdý a uzavřený. „Nedělej, jako bychom pořád byli přátelé.“

„Mám s ní poslat někoho jiného?“ zeptala se Adela z poloviny paluby.

„Ne, já ji přesvědčím,“ zavolal Ducot a klekl si. Ztišil hlas a změnil tón. „Pokud chceš přežít, musíš jít se mnou.“

Na krátký okamžik Eira uviděla muže, který ji přivedl ke Stínovému dvoru. Muže, kterému důvěřovala a následovala ho do noci. Pak její pozornost upoutali piráti na palubě.

„Vůbec tě neznám,“ sykla.

„No, v tom případě mě velmi těší. Jsem Ducot, muž, který se snaží zachránit tebe i tvé přátele.“ Zakřenil se, až mu jizvy stáhly koutky úst. Eira přemýšlela, jestli jsou všechny ty historky, které o něm slyšela, vůbec pravdivé. Možná, že k těm jizvám přišel při nějaké misi, na kterou ho

vyslala Adela. Eira už mu nevěřila ani slovo. „Pokud se chceš dožít zítřejšího rána, tak pojď za mnou.“

„Odmítá uvolnit magii ze své truhlice?“ zeptala se Adela a opřela se oběma rukama o hůl. „Pokud to bude nutné, donutíme ji k tomu.“

„Ne, souhlasila, že svou magii uvolní.“ Ducot vstal. „Že, Eiro?“

Uvolnit magii ze své truhlice? O čem to Adela mluvila? Eira se odstrčila od paluby. Měla co dělat, aby se ubránila všemu, co ji stahovalo zpátky dolů. Překročila hranici fyzického i psychického vyčerpání, ale i přesto se jí nějak dařilo hýbat. Jako by její tělo mělo svou vlastní vůli, která se odmítala vzdát, a Eire natruc se snažilo přežít. Pokud ne kvůli ní, tak kvůli jejím přátelům. Nesměla je zklamat.

„Udělám, co potřebujete,“ souhlasila unaveně.

„Dobře.“ Adela se k ní blížila a zároveň si ji prohlížela od hlavy k patě. „Ta holka se každou chvíli zhroutí. Ošetřete jí někdo rány.“

Zatímco dopředu popošla jedna pirátka, mohutný muž hodil přes bok lodi provazový žebřík. Eira jeho činnost téměř neregistrovala, protože se soustředila na světlohru, kterou jí pirátka rychle ošetřovala zranění. *Adela ji léčila.* Takže ji chtěla mít naživu, a to muselo něco znamenat... Že ano?

Když pirátka skončila, ustoupila a Adela ťukla holí o palubu, čímž upoutala veškerou pozornost zpátky na sebe. „Chci, aby to proběhlo rychle a čistě.“ Přimhouřenýma očima pohlédla na tři další přítomné piráty. „Znáte pravidla chování na Meru.“

Všichni včetně Ducota přikývli.

Dva piráti sestoupili. Ducot lehce dloubl Eiru do zad. „Teď ty.“

Eira udělala, co jí bylo řečeno, a Adela ji celou dobu sledovala. Eira zase koutkem oka pozorovala pirátskou královnu. Když se na ni Adela usmála, Eira se svůj zájem už nesnažila skrývat.

Tohle byla žena, kterou hledala. A teď Adela našla ji. Pirátská královna zjevně nechala svou loď *Bouřled* v hlubších vodách a připlula až do poloviny Meru... kvůli Eire.

To *muselo* něco znamenat. Adela se určitě nerozhodla zajít tak daleko, aby ji našla, jen kvůli pár zvěstem. Eira byla přesvědčená, že před ní Adela něco skrývá.

Opatrně se přehoupala přes zábradlí a slezla po provazovém žebříku. Dole dopadla do hustého bahna a rákosí na břehu řeky. Odporně špinavá voda jí sahala až po ramena a ona v ní plavala ke břehu, kde už se předchozí dva piráti drápali na souš.

Ducot s velkým šplouchnutím přistál ve vodě nedlouho po ní. Na všechny strany se od něho šířily vlnky, a jak plaval za Eirou, jeho magie fyzicky pohybovala vodou. Když se Eira dostala ke břehu, pomalu se vyškrábala k ostatním pirátům. Instinktivně se pokusila přivolat magii, aby se zbavila vody, ale nic se nestalo a ona zůstala mokrá a třásla se zimou... a strachem.

Doposud se vždycky mohla spolehnout na svou magii, která ji chránila. Ted' byla pryč a ona si ještě nikdy nepřipadala tak bezbranná. Nikdy předtím příliš nepřemýšlela o tom, jak se asi cítí obyčejní lidé ve světě čarodějů. Ted' si kladla otázku, jak mohou prožít celý život s takovým pocitem bezmoci.

„Hodně štěstí, Ducote,“ řekl jeden z pirátů. Byl to člověk a na sobě měl jen vestu. Hnědé paže mu ovíjelo černé tetování a pokračovalo i na jeho odhalené hrudi. „Tam vzadu to vypadá dost zle.“

„Brzy zjistíš, že kamkoli se dostane tahle holka, tam je zle.“ Ducot stiskl Eire rameno a přátelsky s ní zatřásl. Eira se co nejnenápadněji vymanila z jeho sevření. Kvůli přežití – svého i svých přátel – hrála podle jejich pravidel, ale Ducot už do kruhu jejich přátel nepatřil.

„Dávám jí tři dny.“ Bledý, vytáhlý pirát si uhladil hnědé vlasy a svázal si je do ohonu. Když mluvil, mezera mezi předními zuby slabě hvízdala.

„Tři? To jsi velkorysý, Fene.“ Druhý pirát se zasmál.

Fen pokrčil rameny a vydal se po cestě. Ducot vyrazil za ním a Eira neměla jinou možnost než udělat totéž. Snažila se přimět svou vyčerpanou

mysl k soustředění. Vraceli se do hořícího města obsazeného Pilíři, protože Adela chtěla zpět své deníky. Ty deníky, které Eira studovala, když ještě ovládala magii. Magii, kterou už neměla. A Adela přeplula polovinu známého světa, aby Eiru našla... Čím víc o tom přemýšlela, tím méně to dávalo smysl.

Eira zavrtěla hlavou. Její vztah s Adelou mohl počkat. Nejlepší by bylo, kdyby se soustředila na přítomnost a nechala všechno ostatní plynout. Udělala jeden krok, pak druhý. Musela pokračovat kvůli svým přátelům. Až budou v bezpečí, rozhodne se, jestli má ještě sílu pokračovat v hledání odpovědí ohledně Adely.

S tvářemi pokrytými sazemi a slzami prchali muži, ženy a děti z hořícího města. Tolik se soustředili na útěk, že většina z nich si Eiry a tři pirátů nevšimla. Nanejdříve se jim dostalo pár zmatených pohledů. Lidé byli příliš zaujatí bojem o vlastní přežití, než aby měli vůli nebo energii starat se o někoho jiného.

Než se čtveřice dostala na okraj Warichu, cesty byly téměř prázdné. Všichni, kdo chtěli utéct, už utekli. V ovzduší se vznášel kouř, který začal Eiru pálit v očích.

Fen zastavil a vytáhl z kapsy kalhot malé popraskané hodinky. „Řekla mi, že na to máte hodinu.“

„To by mělo stačit,“ prohlásil Ducot sebevědomě.

„Pokud ti nebude dělat potíže.“ Fen kývl směrem k Eire.

„Nebude,“ odpověděl za ni Ducot. Eira mlčela. Podíval se na ni. „Tak pojď.“

Eira ho následovala do krvavého chaosu Warichu. Ti dva další piráti se vydali vlastní cestou, aby se postarali o věci, o kterých ona nic nevěděla.

Město, které poznala během svých omezených průzkumných výprav s Alyss, Cullenem a Ducotem, bylo vzhůru nohama. Většina kouře a plamenů pocházela z kolosea, ale výbuch rozmetal hořící trosky po polovině města a zapálil několik budov. Hořelo stále více domů, protože ve

městě nezůstali žádní čarodějové, kteří by zvládli uhasit plameny. Vzduch byl plný popela a sazí. Na město padlo děsivé ticho. Nebyl slyšet žádný křik ani nárek. Kromě praskání dřeva a vzdáleného rachotu bortících se budov panovalo ve městě ticho jako v hrobě.

Proto se pořádně lekla, když Ducot konečně promluvil.

„Oheň a kouř ovlivňují mou magii. Potřebuju, abys byla mýma očima.“

„Proč mě doprovázíš, když se nedokážeš orientovat?“ Její tón zněl ploše, bezvýrazně.

Zastavil se. „No, nemohl jsem vidět, v jakém stavu město je, ne?“

„Adela mohla.“ Pouhá zmínka o pirátské královně způsobila, že se Eire zatočila hlava. Adela byla tady a ona byla jejím vězněm.

„Věří nám, že víme, co zvládneme a co nezvládneme.“

„Mocť někomu věřit musí být hezké.“ Eira si založila paže, i tak se ale nepřestala rozhlížet kolem. Ulice byly stále téměř prázdné... ale tu a tam zahlédla v některém z domů odhrnutou záclonu. Lidé se zamkli a snažili se přechkat bouři, která se snesla na jejich původně ospalé městečko. Modlili se, aby se oheň nedostal až k nim.

„Chtěla jsi, abych ti při našem prvním setkání řekl, že mě prakticky vychovala pirátská královna, které se podobáš? Že moje loajalita patří jí? Umím si představit, jak by to dopadlo.“

„Oklamal jsi mě.“

„Opomněl jsem ti o sobě říct něco, co, upřímně řečeno, nemělo žádný význam, dokud nezačal tenhle turnaj,“ odvětil s mírným zamračením. „Adela mě nechala pracovat se Stíny na Meru dlouho předtím, než kdokoli z nás vůbec věděl, že existuješ.“ Ducot se ohlédl přes rameno. „Můžeme pokračovat v rozhovoru, ale měli bychom jít dál. Slyšela jsi Fena, máme jen hodinu.“

„Než?“

„Než dojde Adela k závěru, že jsme mrtví nebo příliš neschopní, aby nás zaměstnávala. Tak či tak odpluje bez nás.“

A odveze mé přátele s sebou. Eira znovu vyrazila na cestu a ujala se vedení. „O čem dalším jsi mi lhal?“

„Nikdy jsem přímo nelhal,“ pokračoval Ducot v protestu.

Eira se zamračila. „Řekl jsi, že tě vychovala Adela? Myslela jsem, že tvá rodina byla zavražděna na hranici Soumračného království.“

V době, kdy se spolu potají plížili ke Stínovému dvoru a zase zpátky, jí vyprávěl o své minulosti. Mluvil o osadě na okraji lesa v Soumračném království. O útoku Ulvartha, který byl tehdy vůdcem Mečů světa.

„Byla.“ Stačil jí jeho tón, aby poznala, že říká pravdu. I přes všechny vlastní pochybnosti ohledně jeho záměrů mu to slyšela v hlase. „Zapomněl jsem ti říct, že jsme se odvážili založit osadu na okraji lesa, kde jsme byli zranitelní vůči stoupencům bohyně Yargen, protože jsme chtěli být blíž vodě – blíž k místu, kam by mohl připlout *Bouřled*.“

„Vy jste byli všichni piráti?“ Eira na rohu ulice zaváhala, a než odbočila, podívala se na jednu i druhou stranu.

„Většina z nás, a ti, kteří nebyli na její výplatní listině, věděli, co jsou ostatní zač a co dělají.“

„Ale Adela –“

„Nikdy Soumračnému království neublížila,“ přerušil ji. „Chovala se k nám dobře, stejně jako k většině nechtěných ubožáků tohoto světa.“

„Ale říkal jsi, že ses vzápětí připojil ke Stínovému dvoru, abys svou rodinu pomstil.“ Eira spěšně přeběhla ulici. Snažila se jít zhruba rovnoběžně s řekou.

„Ne, to jsi řekla ty,“ opravil ji Ducot.

Eira se v duchu vrátila k jejich rozhovoru a snažila si vzpomenout, co tehdy řekl. Vyprávěl jí o své rodině. O Ulvarthově útoku. O tom, jak ho našla Rebec a zachránila mu život visící na vlásku.

Ona pak řekla: „*Takže jsi přísahal pomstu a připojil ses ke Stínovému dvoru.*“ Ducot přikývl... ale nic dalšího neřekl. A pak se jejich rozhovor stočil jinam.

„Dobře, ale přikývl jsi na souhlas,“ zamumlala Eira.

„To, co jsem ti řekl o Rebec a o tom, jak mě našla, je pravda. Stejně jako moje touha po pomstě. Ale co mohl malý chlapec udělat proti šilen- ci jako Ulvarth? Potřeboval jsem čas. Rebec mi *opravdu* nabídla, že mě přijme... ale já věděl, že musím někam jít, a odmítl jsem ji následovat. Ona předpokládala, že tím ‚někam‘ myslím zpět do Soumračného krá- lovství. Řekla mi, abych ji vyhledal, až budu starší a připravený.“

„To jsi udělal a přidal ses ke Stínovému dvoru jako dvojitý agent.“

Ducot přikývl. „Byl jsem tam, abych pozoroval. Ne abych se vměšo- val a ne abych ublížil Meru. Spíš naopak.“

Eira zpomalila krok. Blížili se k přístavu a podle vzdáleného křiku se zdálo, že tam stále panuje chaos. Napadlo ji, že by mohla utéct a vyhle- dat svou rodinu nebo Olivina, ale hned ten nápad zase zavrhl. Její rodi- na byla buď mrtvá, nebo někde, kam se ona nemohla dostat.

I když bylo těžké nerozběhnout se za nimi, musela se soustředit na lidi, kterým ještě mohla pomoci – a ti se nacházeli na lodi ovládané Adelou.

„Proč by pirát – navíc Adelin – neměl ubližovat Meru?“

Pokrčil rameny. „Kdybych to věděl, řekl bych ti to. Nařídila všem, kdo vkročí na Meru, aby neudělali nic, co by Meru ohrozilo. Zakázala vraždy, plení, krádeže i všechny ostatní obvyklé pirátské praktiky.“

V duchu znovu uslyšela, jak jí Deneya povídá, že Adelu u pobřeží Meru už dlouho nikdo neviděl. Možná, že Adela opravdu ztratila o Meru zájem. O to záhadnější byla skutečnost, že navzdory tomu připlula pro Eiru. Její dřívější podezření, že Adela možná nebyla zcela upřímná, se nechtěně vrátilo.

Ducot musel slyšet čím dál hlasitější hluk města, který se kolem nich rozléhal, protože se zastavil. „Poslyš, Eiro... Nikdy jsem tě nechtěl okla- mat, ale *nemohl* jsem ti to říct. Už tak bude našťvaná, že jsem tě pustil na její loď.“

„Copak ona se se mnou nechtěla setkat?“ zeptala se Eira tiše. Jeho odpověď mohla zbořit její teorie o důvodu a významu Adelina návratu na Meru.

„Sotva se to rozkřiklo, Adely se zmocnila neuvěřitelná zvědavost. K Meru se nepřiblížila už několik dekad. Před lety jí něco opravdu otřásl a rozhodla se, že se nikdy nevrátí.“

„Co to bylo?“

„To nikdo neví,“ zakroutil hlavou. „Důležité je, že zvěsti o tobě jí nedaly spát. Zavrtala ses jí do myšlenek, a proto jsme oba ještě naživu. Ale Adela není laskavá žena. Proto jsem jí řekl, že jsi zapečetila truhlici, v níž schováváš její deníky, svým kouzlem, a že je tím pádem můžeš vyzvednout jen ty. Musíš jí teď začít dokazovat, že máš sílu a jsi užitečná.“

„Ty jsi jí neřekl, že moje magie zmizela?“ zašeptala.

„Ještě ne. Chtěl jsem ti dát šanci, aby ses nejdřív osvědčila sama.“

„A co když se neosvědčím?“ zeptala se Eira.

„Myslím, že odpověď už znáš.“

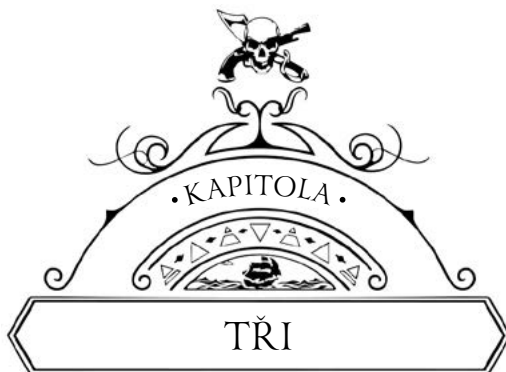
Polkla naprázdno. „Dobře. Tak bychom měli jít, čas běží.“

„Ještě jedna věc.“ Ducot k ní natáhl ruku. Kouř mu zřejmě opravdu bránil ve vnímání, protože nahmatal jen vzduch. Eira vzala jeho ruku a jejich prsty se pevně propletly. „Budeš mi dál věřit?“

Chvilí zkoumala jeho tvář. Každá jizva jí byla důvěrně známá. A stejně tak i jeho mléčné oči, které ji nikdy neviděly a které se přesto dívaly přímo do jejího nitra. Emoce, jež pocítila, když jí prozradil, komu je skutečně věrný, začaly slábnout. Měl pravdu – co od něho mohla čekat? A navíc nikdy předtím neudělal nic, čím by jí ublížil. Vlastně to bylo naopak. Až do téhle chvíle se ji snažil chránit.

A taky viděla, jak se na něho dívala Noelle. Nemohla přece zradit jednu ze svých nejlepších kamarádek tím, že by nedala jejímu nápadníkovi druhou šanci.

„Budu,“ připustila, připravená opět ho následovat do neznáma.

V ýborně, protože jsem tě k tomu vážně nechtěl přimět násilím.“
„Jako bys mohl.“

„Viš, měli bychom se spolu někdy utkat.“ Pustil její ruku. „Zjistit, kdo je opravdu silnější.“

„Pochybuju, že bych bez magie byla schopná bojovat.“ Ta slova ji zabořila a jejich tíživá pravda ji stáhla dolů.

Ducot se mírně zamračil. „Jestli ti někdo může tvou magii vrátit... at' se s ní stalo cokoli... je to Adela.“

Možná měl pravdu. Všechno, co Eira udělala, mělo dopad na dráhu, jíž čerpala svou sílu. Adelina posádka jí sice pomocí světlohry vyléčila fyzická zranění, ale magii jí vrátit nedokázala. Pokud existovala nějaká naděje, jak to napravit, potřebovala zkušeného a mocného vodoměje... takového jako Adela.

„Jestli mi bude ochotná pomoci,“ povzdychla si Eira.

„Dokaž jí svou hodnotu. Adela je férová, vždycky odměňuje sílu a loajalitu.“

„Což je další důvod pro to, abychom pokračovali.“ Eira ho znovu vzala za ruku. „Možná, že bude snazší, když proběhneme přes doky. Snad budeme vypadat jako další dva lidé na útěku.“

„V uniformě šampiona?“

Podívala se na sebe. Muselo to být tím strašným vyčerpáním – jak jinak mohla přehlédnout něco tak zřejmého?

„Sundej si košili.“

„Teď není čas na podobné skandální činy.“ Předklonil se, pokrčil koleny a dotkl se klíční kosti jako roztomilý dvořan rozrušený lechtivým vtipem.

„Ach, Matko nad námi, můžeš to aspoň vteřinu brát vážně?“

„Jen vteřinu, pak mě to přestane bavit.“

„To už jsem zjistila.“

„Tak proč ode mě čekáš něco jiného?“

Eira sáhla po rukávech své haleny a prudce jimi škusbla. Se zafuněním odtrhla jeden rukáv a pak druhý. Potom vzala do rukou spodní lem a roztrhla boční švy až k pasu. Kroucením a škusbáním urvala látku vodorovně, aby si vytvořila hrubou košili bez rukávů, která jí sahala sotva k pupíku. „Nejvýraznější součástí našeho oblečení je halena. Když se jí zbavíme a když se budeme pohybovat co nejrychleji, neměl by nás nikdo poznat.“

Ducot nakonec ustoupil a svlékl si halenu. Jizvy mu pokrývaly celé tělo a od krku se mu táhly přes ramena až na záda. Ulvarthova brutalita se mu vepsala do kůže a Eira přemýšlela, kde bere sílu pokračovat v boji proti šilenci, z jehož rukou už toho tolik vytrpěl. I když nejspíš bylo jeho odhodlání utvrzeno právě tou brutalitou, kterou zažil.

„Je to zlé, co?“ Ducot si protřel rameno.

„Nemáš se za co stydět.“ Eira si klekla, nabrala do rukou popel nahromaděný na kraji cesty a prohrábla si jimi vlasy, aby zamaskovala zlatavou barvu svých kadeří.

„Myslíš... že by to Noelle vadilo?“ Na tvářích se mu objevil jemný nádech růžové barvy. Eira nikdy neviděla obvykle sebejistého a někdy až přehnaně sugestivního Ducota jinak než jako sebevědomou osobnost. Ale všichni měli své nejistoty a pochyby.

„Myslím si, že Noelle by to nevadilo ani v nejmenším.“ Eira ho poplácala po paži, protože neviděl její úsměv. Doufala ale, že ho uslyší v jejím hlase. „Spíš si myslím, že by jí to přišlo drsné a frajerské. Pravděpodobně by tě díky nim považovala za *ještě* přitažlivějšího.“

Zasmál se, ale neznělo to natolik upřímně jako obvykle. „Určitě máš pravdu.“

Eira nepochybovala, že s ní souhlasí jen proto, aby mohl předstírat statečnost a svou obvyklou jistotu. Ale bylo dobře, že to dokázal. Někdy jste si totiž museli něco opakovat tak dlouho, dokud se to nestalo skutečností.

„Ale to se nikdy nedozvíš, pokud nebudeme pokračovat.“

„Já vím.“ Posunul se a znovu ji vzal za ruku. „Ved' mě.“

Eira ho pevně chytla a vedla ho do hustého kouře a chaosu doků.

Stále se tam nacházeli lidé, kteří se ve snaze uprchnout snažili nalodit na několik zbývajících lodí. Jiní, kteří nevypadali jako Pilíře, se rozhodli chaosu využít. Házeli kameny do oken obchodů a na ulicích se prali s jejich majiteli. Eira zakopla o vlastní nohy, když ucítila nutkavou potřebu pomoci zkrvavenému a zbitému muži, kterého srazila skupina rabujících.

Vždy si představovala, že Meru je... lepší než tohle. Nádherně ilustrované rukopisy, nad nimiž se skláněla, představovaly obrazy idylického světa s hojnou a mocnou magií a s lidmi, kteří měli vše, co chtěli, a šťastně žili pod vládou své moudré a milované královny. Obrazy země, která se vyhnula krvi, dobývání a vnitřním sporům, které sužovaly každou stránku relativně krátké historie císařství Solaris.

Až na to, že tomu tak nebylo. *Oni* takoví nebyli.

Meru byla země lidí stejně jako Solaris. Odshora až dolů. Bojovali a hádali se stejně jako na Solarisu, ne-li víc. Na každém kroku číhala hrůza, která kontrastovala s pozlacenými obrazy, jež si Eira vytvořila ve své mysli.

Naštěstí v docích nenarazili na žádné Pilíře. Ty, které je před chvílí pronásledovaly, odešly. Ale jejich nepřítomnost Eiru ještě víc znepokojila. *Kde jsou?* Došlo jí, že musely vyrazit na cestu. Měly ještě nějakou práci ve Warichu? Nebo se už vydaly zpět do Risenu?

Než se nadála, byla s Ducotem zpátky v uličce s vchodem do tajného tunelu, který vybudovala Alyss. Pustila Ducotovu ruku a zamířila ke známé značce. Zastavila se a přejela po ní prsty. Připadalo jí, že uplynula teprve chvíle, co tu byli – všichni čtyři.

Olivin... Sevřelo se jí srdce a proti své vůli se ohlédla přes rameno. Jako by se každou chvíli mohl objevit za rohem. Ale neobjevil se.

Našel svého bratra Yonlina? Doufala, že ano. S trochou štěstí už byli pryč z Warichu a na půl cesty do Risenu. Ne... s trochou štěstí byli daleko od Warichu, Risenu i Ofoku. Nejspíš měli v plánu odejít do plání a lesů Meru a zařídit si hezký a klidný život v nějaké roztomilé chaloupce s úchvatným výhledem. Přesně tak, jak to měla udělat ona, když měla šanci.

„Je všechno v pořádku?“ Ducot si klekl vedle ní. „Alyss to nezapečetila, že ne?“

„Ne. Je to dobré.“ Eira odsunula poklop stranou. „Ty první.“

Ducot vlezl dovnitř a ona se po žebříku spustila za ním. S úsilím zatáhla poklop zpět na místo. V tunelu vládla naprostá tma. S poklopem na místě neviděla ani ruku před obličejem. Naštěstí tam byla jen jedna cesta a Alyss tunel postavila perfektně, takže nebylo o co zakopnout.

Ducot se zastavil u paty krátkého schodiště, které vedlo do domu soutěžících ze Solarisu. Nemusel říkat proč, dělal to samé co Eira – čekal, naslouchal a sledoval, jestli nad nimi nejsou nějaké Pilíře, které zaútočí v momentě, jakmile vyjdou ven.

Ale všechno zůstalo tiché.

„Myslíš, že je to bezpečné?“ zašeptala nakonec.

„Tak bezpečné, jak to jen jde.“ Ducot udělal krok směrem vzhůru a natáhl ruku, až se dotkl stropu. Pak udělal další krok a sehnul se. „Pusť mě nahoru. Zjistím, jestli něco neucítím.“ Bez dalšího vysvětlení se proměnil v krtka. Eira viděla, jak se kolem něho vlní měnící se realita, jak se jako člověk těmi vlnami proplétá a vynořuje se z nich coby krtka. Nic ale necítila. Její magické smysly byly doopravdy a zcela umlčeny.

Prázdnota, která se v ní otevřela, když se dozvěděla pravdu o svém původu, se nedala srovnat se zející propastí, jež vznikla po ztrátě jejich schopností. Tam, kde podle ní něco mělo být, nebylo nic. To, co měla cítit, ale necítila, ji tížilo a tu vzniklou prázdnotu ještě víc zdůrazňovalo.

Možná... měl Ducot pravdu. Nejlepší šancí, jak získat magii zpět, bylo spolupracovat s Adelou. Prokázat svoji hodnotu, i když v současné době neměla žádné magické schopnosti. Pro čarodějkou Adelina kalibru jistě nebude těžké obnovit její magickou dráhu.

Nebo by mohla najít svého strýce. Při pomýšlení na rodiče a strýce se Eire rozbušilo srdce, takže měla potíže udržet ruce v klidu, když brala Ducota do dlaně. Celou dobu, co otvírala padací dveře nad nimi – jen natolik, aby se Ducot mohl protáhnout –, byla v duchu zpátky v koloseu.

Zbytky arény se nacházely velmi blízko. Jen kousek od vesnice. Mohla by tam rychle zaběhnout a podívat se, co zbylo. Proplížit se tunely a vrátit se do doků stejnou cestou, kterou předtím objevila. Za předpokladu, že tam už nejsou Pilíře...

Ale v aréně pro ni nic nezbylo. Eira to věděla, aniž by tam musela jít. Viděla to – přežila výbuch. Chaos, který následoval, pohltit všechny diváky i členy královské rodiny. Nikdo už tam nezbyl. Přinejmenším nikdo živý. Ale možná, pokud její rodina zahynula, by mohla najít jejich těla a poskytnout jim řádný obřad zapadajícího slunce. Začalo ji pálit v očích. Dlužila jim to, ne?

Bez varování se nad ní otevřel poklop a na její temné myšlenky dopadlo mlhavé světlo. Stál tam Ducot. „Zdá se to být čisté,“ zašeptal. „Aspoň tady. Zvenčí pořád slyším nějaké zvuky.“

„Tak pojďme rychle.“ Eira se vyškrábala nahoru a Ducot za ní padací dvířka pomalu zavřel.

„A já jsem myslel, že bychom se tu měli zdržet co nejdéle, abychom upoutali jejich pozornost, jen aby to bylo trochu zajímavější.“

„Koulím na tebe očima.“

„To děláš často.“

„Máš pravdu. Měl bys předpokládat, že to dělám v podstatě pořád, a ušetřit mě nutnosti slovního vysvětlování.“ Při vědomí, že v domě nejsou žádné Pilíře, rychle vyběhla po schodech, aniž by se starala, jestli nevrzne podlaha. V Alyssině stavbě však podlaha nevrzala.

Zastavila se ve dveřích svého pokoje a v úžasu pohlédla na svoje věci, na postel, která zůstala od rána rozestlaná. Kufr byl otevřený, oblečení rozházené po celé místnosti... Eira se zatoužila schoulit pod hedvábné přikrývky, které dostali od drakonů, a aspoň na chvíli předstírat, že neexistuje. Prospat celý měsíc a doufat, že až se probudí, zjistí, že to celé byla jen noční můra.

„Ty deníky tu nejsou?“ zeptal se Ducot, který nejistě přešlapoval ve dveřích.

„Ne, jsou tady.“ Eira přešla ke skříni. „Všechno je přesně tak, jak jsem to nechala. Jenom... vidět to takhle je trochu zvláštní.“

„Divím se, že vesnici šampionů nevytloupli,“ opřel se Ducot o rám dveří. Ačkoli se nenatácel ani směrem k ní, ani do chodby za sebou, byla si Eira jistá, že jeho magie pulzuje po celém domě a hlídá, zda se neblíží nějaký Pilíř.

„Moc věcí tu nemáme. Nikdo z nás si toho s sebou přece nemohl moc vzít.“

„Ano, ale *tvaje* věci jsou pořád tady. Ačkoli jsi – ať už z jakéhokoli důvodu – jedním z nejméně oblíbených Ulvarthových lidí.“

„Nepřipomínej mi to,“ zamručela Eira. V polovině vybalování kufru ji něco napadlo. Vstala, protáhla se kolem Ducota a zamířila k Alyssině pokoji.

„Co děláš?“

„Bude mi to trvat jen chvíli.“

Alyss měla všechny věci uložené v kufru a velké tašce. Eira vysypala obsah tašky a rychle vybrala pár nezbytností. Už se chystala odejít, ale ještě jednou se vrátila zpátky, zašmátrala v truhlici a popadla deník, který si Alyss obstarala na trhu – ten, do něhož začala psát svůj příběh. Její přítelkyně by mu určitě dala přednost před čistými kalhotami.

Ted' byla na řadě Noelle. Eira popadla pár věcí na převlečení a nacpala je do tašky, ale soustředila se hlavně na to, aby do sametového váčku uložila třpytivé šperky. Noelle se prvního dne turnaje zmínila, že má na sobě rodinné klenoty. Bud' to byly věci, které pro ni měly značnou citovou hodnotu a Noelle by za ně byla vděčná, nebo se daly využít k vyjednávání s piráty. Noelle byla pragmatická, ale zároveň si vážila svého dědictví.

Zpátky ve svém pokoji si Eira přibalila jen jedno náhradní oblečení. Rychle se svlékla a oblékla si svůj druhý, mnohem praktičtější oděv.

„Ty se... svlékáš?“ zeptal se Ducot rozpačitě.

„Zaprvé, nikdy jsem tě nepovažovala za někoho, kdo vyznává cudnost.“ Eira si oblékla čistou halenu.

„To... máš pravdu,“ přiznal s lehkým úsměvem.

„Zadruhé, ty mě přece nevidíš ani se mě nedotýkáš, abys zjistil, co tam je.“ Sice měla možná kosti těžké vyčerpáním, ale světlohra vyléčila nejhorší z jejích zranění, koupel v řece smyla většinu krve a chůze setřásla většinu bahna z řeky. V čistém oblečení se cítila téměř jako nový člověk. Aspoň natolik, aby se mohla vrátit k Adelině lodi.

„To, že bych se tě dotýkal takovým způsobem, je pravděpodobně ta nejodpudivější věc, jakou jsem kdy slyšel.“

„Au, to bolelo. Ale ten pocit je vzájemný.“ Poté, co nacpala do tašky poslední deníky, se Eira zastavila. Dýka, kterou na začátku turnaje obdržela od Ulvartha a která vypadala stejně jako zbraň, již na plese vrazila Ferrovi do hrudi, dosud ležela na dně jejího kufru.

Eira ji bez váhání popadla a zasunula do jednoho z poutek na opasku. Možná neměla svou magii, ale měla aspoň něco, čím se mohla bránit. Trénovala s ledovými dýkami natolik, že rozuměla základům... i když se musela přizpůsobit tomu, že nemá k dispozici žádnou magii, která by její útoky doplňovala.

„Máš ty deníky?“

„Ano.“ Eira si upravila popruh tašky, aby jí visela přes rameno. Byla čím dál těžší, ale ještě v ní zbývalo trochu místa. „Už jen jedna zastávka.“

„Cože?“

„Chci vzít pár věcí pro Cullena.“ Eira si pospíšila po schodech dolů, zabočila do chodby a bez váhání vstoupila do Cullenova pokoje. Ducot ji následoval a pro jistotu za nimi zavřel dveře.

„Opravdu bychom se neměli zdržovat.“

„Já vím.“ Eira zamířila rovnou ke kufru. „Ale když už jsme tady, pár věcí navíc neublíží.“

Cullenovy šaty a věci byly tak uklizené, jak očekávala. Vše bylo pečlivě složené a ani jedna věc se nenacházela jinde, než kde měla být. Svůj kufr měl stejně srovnaný jako celý život, a to jí vyvolalo na tváři trochu smutný úsměv. Neviděla jeho košile a kalhoty, viděla malé kousky jeho osobnosti uklizené na svých místech. Nezbyval prostor, kam by se dalo něco přidat. Ani košile do jeho kufru. Ani Eira do jeho života.

Ta myšlenka ji naplňovala klidným smutkem, s nímž se začala smiřovat, ale přesto jedna její část stále doufala, že osud pro ně má možná jiný plán. Jako by ještě nebyla připravená nechat ho odejít. Možná proto, že věděla, že část jeho ji nikdy neopustila. Na prstech ji polechtal imaginární proud vzduchu. Měla pocit, že vnímá teplo jeho čela, když ho přitiskl

k jejímu a ze všech sil se snažil ji nepolíbit. Viděla, jak mu z očí vyprchává život, když jí svým možná posledním dechem řekl, že ji miluje.

Seťrāsla ze sebe vzpomínky a pokračovala v balení. Bez váhání věděla, jaké oblečení by si vybral. Aniž si to uvědomovala, sahala po jeho oblíbeném oblečení nebo mu vybírala věci, o nichž si myslela, že mu nejvíc sluší a že by je mohl potřebovat.

Náhle se rukou otřela o něco chladného a kulatého. Jakoby položená na saténovém polštáři vytvořeném z košile ležela kovová koule, se kterou hodiny trénovali. Viděla, jak spolu seděli – on opřený o zeď a ona o nohu jeho postele.

V těch dnech poprvé pomyslela na to, že by se mohli usmířit. Poprvé necítila, že jí srdce buší tak silně, že by se v jeho přítomnosti roztrhlo na dvě části. Tehdy ještě věřila, že po všech bouřlivých a chaotických emocích, z nichž vzešla jejich láska, možná dojdou k přátelství.

Jako by teď mohlo být přátelství vůbec možné. Poté, co kvůli ní po výbuchu tasil meč. *Miluju tě. Ať jsem se snažil sebevíc, nikdy jsem tě nepřestal milovat*, zněla jí v hlavě jeho slova, když jí ležel v náruči a krvácel. Byl pro ni ochotný zemřít.

„Musíme jít,“ připomněl jí Ducot.

Eira si prohlížela železnou kouli, jako by to bylo vejce, v němž se ukrývají všechny její křehké naděje a sny. Byl Cullen vůbec ještě naživu? Uzdravili ho Adelini piráti pomocí světlohry, nebo ho nechali vykrváčet? Musela se k němu vrátit.

„Eiro –“ Cokoli se jí Ducot snažil říct, přehlušil rachot, když se rozlétly dveře domu.

„Prohledejte to tady,“ přikázal až příliš známý ženský hlas chladný jako ocel.

*O*livinova sestra.

Od té doby, co slyšela její slova v kameni, který na ni Wynry hodila před začátkem turnaje... v kombinaci s utrpením při záchraně Yonlina a zjištěním pravdy o temném vztahu Olivina k jeho sestře... Eiru ani nenapadlo, že by na Wynryin hlas někdy mohla zapomenout.

Zatvářila se stejně vyděšeně jako Ducot. Strčila železnou kouli do tašky, kterou rychle zavázala a hodila si ji přes rameno. Byla připravená k útěku. Bez váhání se vydala k oknu, u kterého sedával Cullen, a zatímco k nim z chodby doléhaly těžké kroky, co nejdříve ho otevřela.

S přesvědčením, že ji Ducot bude následovat, Eira vyskočila z okna a rozběhla se ke zdi, která obklopovala vesnici šampionů. Ducot dopadl s těžkým žuchnutím, a když utíkal za ní, země pod jeho botami křupala. Eira si upravila popruh tašky přes tělo a ujistila se, že je pevně utažený.

Byli na otevřeném prostranství. Pilíře prohledávaly domy, takže se neměli kde schovat. Museli jim utéct.

Ducot se chystal promluvit. „Někdo –“